

ve

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4433

Dosar nr.15266/3/2013

Ședința publică de la 20 noiembrie 2014

Președinte: Emanuel Albu	- judecător
Iuliana Rîciu	- judecător
Carmen Ilie	- judecător
Mariana Cucu	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Rotaru Ștefan împotriva Sentinței nr.2920 din 2 octombrie 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data 23 octombrie 2014, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea deciziei la data de 6 noiembrie 2014.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Soluția instanței de fond

1.1. Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr.2920 din 2 octombrie 2013, a respins, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamantul Rotaru Ștefan în contradictoriu cu pârâții Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor) și George Băeșu - Președinte al Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, având ca obiect obligarea conducătorului autorității publice pârâte, conform art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004, la plata unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, începând din data de 18.06.2012 și până la executarea efectivă a Sentinței nr.5095/14.09.2011 a Curții de Apel București, irevocabilă prin Decizia

nr.2748/ 18.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul emiterii deciziei reprezentând titlul de despăgubire pentru imobilul situat în București, str. Argintului nr.14, sector 3, obiect al dosarului nr.43693/CC.

1.2. În motivarea soluției adoptate, instanța de fond a reținut că dispozițiile art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004 nu sunt aplicabile în ceea ce privește executarea Sentinței civile nr.5095/2011, irevocabilă prin Decizia nr.2478/ 18.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, deoarece anterior, de la 13.03.2012 a intrat în vigoare OUG nr.4/2012 care a suspendat emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și procedurile de evaluare de la Titlul VII din Legea nr.247/2005, suspendare care a durat până la 15.05.2013.

A mai reținut că la data de 20.05.2013 a intrat în vigoare Legea nr.165/2013 care a stabilit că obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a acestei lege se vor executa potrivit prevederilor art.21 din lege.

Astfel, a argumentat instanța de fond, autoritatea publică „nu poate fi vinovată de refuz nejustificat de a emite titlul, nici de rea-credință și nici de altă formă de vinovăție care să justifice aplicarea art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004.

2. Calea de atac exercitată

2.1. Împotriva acestei soluții a formulat recurs reclamantul care a invocat ca temei prevederile art.6, 7 și 8 de la art.488 din Noul Cod procedură civilă, susținând în esență următoarele critici:

Cu privire la motivul de recurs întemeiat pe prevederile art.488 alin.(1) pct.6 din Codul de procedură civilă, republicat, recurentul a arătat că atitudinea de rea credință a autorităților pârâte, consta tocmai în refuzul nejustificat de a executa hotărârea unei instanțe judecătorești, de la data rămânerii ei irevocabile, cunoscând considerentele Deciziei nr.2748/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, și prin tergiversare față de prevederile unei ordonanțe de urgență neaplicabile în speță.

Referitor la motivul de recurs întemeiat pe prevederile art.488 alin.(1) pct.7 din Codul de procedură civilă, republicat, a apreciat că noțiunea de proces echitabil presupune că dezlegările irevocabile date problemelor de drept în litigii anterioare, dar identice sub aspectul problemelor de drept soluționate, au caracter obligatoriu în

litigiile ulterioare, invocând Decizia nr.2748/18.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prima instanță ignorând faptul ca printr-o hotărâre judecătorească anterioară s-a statuat cu putere de lucru judecat că reclamantului nu îi sunt aplicabile prevederile OUG nr.4/2012.

În fine, cu privire la motivul de recurs întemeiat pe prevederile art.488 alin.(1) pct.8 din Codul de procedură civilă, republicat, recurentul a arătat că prezentul litigiu a avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării inițiale, Legea nr.247/2005, respectiv Legea nr.10/2001, OG nr.4/2012 nu are aplicabilitate în cauză, astfel cum s-a stabilit prin decizia sus menționată.

Faptul că în luna mai 2013 a intrat în vigoare Legea nr.165/2013 care stabilește la art.33 noi termene pentru entitățile investite de lege cu obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr.10/2001, nu este de natură a „bloca” judecarea cererii de chemare în judecată promovată sub imperiul vechii legi - în vigoare și în prezent, ci doar de a stabili noi coordonate în procedura de acordare a măsurilor reparatorii, prin raportare la modalitățile prevăzute de noua lege.

2.2. Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus întâmpinare, susținând că soluția instanței de fond este legală și temeinică și solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Odată cu notele de ședință depuse la data de 31.07.2014, autoritatea publică intimată a depus Decizia de compensare nr.1126/ 24.04.2014 care a fost emisă de președintele CNCI, prin care a fost validată Dispoziția nr.9202/ 30.11.2007 a primarului municipiului București, în favoarea recurentului-reclamant Rotaru Ștefan pentru 1.332.054 puncte și a numitei Pestrițu Mirela pentru 1.332.054 puncte, un punct având valoarea de 1 leu.

3. Soluția instanței de recurs

Recursul este întemeiat în limitele și pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Din actele și lucrările cauzei, instanța de recurs reține că prin Decizia nr.2478/ 18.05.2012, pronunțată de Secția de contencios administrativ și fiscal al Înaltei Curți, care a modificat în parte Sentința nr.5095/ 14.09.2011, în sensul că a fost înlăturată obligarea la plata penalităților de întârziere, fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, actualmente Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, a rămas obligată ca, în termenul legal, să

finalizeze procedura de evaluare și să emită titlul de despăgubiri în favoarea reclamantilor Rotaru Ștefan și Pestrițu Mirela.

În hotărârile pronunțate, Sentința nr.5095/2011 și, respectiv, Decizia nr.2478/2012, nu a fost stabilit în mod expres un termen limită pentru finalizarea procedurii de evaluare și emiterea titlului de despăgubire în favoarea reclamantilor, astfel că în cauză au fost/sunt incidente prevederile art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, potrivit art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, așa cum a fost modificat prin Legea nr.128/2014: „dacă în urma admiterii acțiunii, autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bună voie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii”.

Deci, legiuitorul, prin reglementarea de la art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, a instituit o obligație generală în sarcina autorităților publice, anume aceea ca în materia contenciosului administrativ, „executarea hotărârii definitive se face de bună voie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii”.

Astfel, *per a contrario*, neexecutarea „de bună voie” în termenul prevăzut sau în termenul legal „de cel mult 30 de zile”, reprezintă o manifestare de rea voință din partea autorității publice obligate, legiuitorul instituind o prezumție de vinovăție împotriva autorității care nu a pus în executare hotărârea de bună voie.

În cauza de față, însă, la data de 15.03.2012 fusese publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.169/2012, OUG nr.4/2012, care, prin alin.(1) din articolul unic stabilea că „la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă, până la data de 15 mai 2013 emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și procedurile privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri...”.

Astfel fiind, instanța de recurs constată că, până la data de 15 mai 2013, a existat o cauză legală care a împiedicat autoritatea publică obligată să pună în executare, „de bună voie” Sentința

nr.5095 și Decizia nr.2478, dar după această dată, era dator să se conformeze prevederilor art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004.

Este adevărat că potrivit art.41 alin.(5) din Legea nr.165/2013, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr.278/ 17.05.2013, s-a prevăzut că „obligățiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se va executa potrivit art.21”, care la data respectivă a avut următorul conținut: „Art. 21, - (1) În vederea acordării de măsuri compensatorii pentru imobilele care nu pot fi restituite în natură, entitățile investite de lege transmit Secretariatului Comisiei Naționale deciziile care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii. întreaga documentație care a stat la baza emiterii acestora și documentele care atestă situația juridică a imobilului obiect al restituirii la momentul emiterii deciziei, inclusiv orice înscrisuri cu privire la construcții demolate.

(2) Deciziile entităților investite de lege vor fi însoțite de înscrisuri care atestă imposibilitatea atribuirii în compensare totală sau parțială a unor alte imobile/ bunuri/ servicii disponibile deținute de entitatea investită de lege.

(3) Dispozițiile autorităților administrației publice locale emise potrivit Legii nr.10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se transmit Secretariatului Comisiei Naționale după exercitarea controlului de legalitate de către prefect. Dispozițiile art.11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

(4) Comisiile județene de fond funciar și Comisia de Fond Funciar a Municipiului București pot propune Comisiei Naționale, soluționarea cererilor de retrocedare prin acordare de măsuri compensatorii potrivit prezentei legi numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură, identificate la nivel local.

(5) Secretariatul Comisiei Naționale, în baza documentelor transmise, procedează la verificarea dosarelor din punctul de vedere al „existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii. Pentru clarificarea aspectelor din dosar. Secretariatul Comisiei Naționale poate solicita documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține documente relevante.

(6) Evaluarea imobilului ce tace obiectul deciziei se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a prezentei legi de către Secretariatul Comisiei Naționale și se exprimă în puncte. Un punct are valoarea de un leu.

(7) Numărul de puncte se stabilește după scăderea valorii actualizate a despăgubirilor încasate pentru imobilul evaluat conform alin. (6).

(8) Ulterior verificării și evaluării, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale. Comisia Națională validează sau invalidează decizia entității investite de lege și, după caz, aprobă punctajul stabilit potrivit alin.(7).

(9) În cazul validării deciziei entității investite de lege, Comisia Națională emite decizia de compensare prin puncte a imobilului preluat în mod abuziv”.

Din analiza prevederilor art.21 din Legea nr.165/2013, rezultă că în cazul obligațiilor la care se referă art.41 alin.(5) din aceeași lege, dispozițiile art.24 din Legea nr.554/2004 rămân pe deplin aplicabile.

Referirea instanței de fond, precum și a autorității intimat la termenele reglementate la art.33 din Legea nr.165/2013 este lipsită de temei, dispozițiile și termenele respective fiind aplicabile exclusiv soluționării cererilor formulate potrivit Legii nr.10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a acestei legi.

A admite că autoritatea intimată avea latitudinea să execute o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă în termenele la care se referă art.33 din Legea nr.165/2013, echivalează cu înlăturarea efectelor unei hotărâri judecătorești și cu acceptarea faptului că accesul la justiție al recurentului a fost unul iluzoriu și inefficient.

Astfel fiind, instanța de recurs reafirmă că după data de 15 mai 2013, când a expirat perioada de suspendare stabilită prin OUG nr.4/2013, dispozițiile art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004 sunt pe deplin aplicabile, autoritatea publică obligată fiind datoare ca, în termen de cel mult 30 de zile, să execute hotărârea judecătorească în sensul stabilit de instanța supremă, lucru pe care nu l-a făcut decât la data de 24.04.2014, când a emis Decizia de compensare nr.1126/2014, care se află depusă la dosar.

Pe cale de consecință, devin aplicabile și prevederile art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004, potrivit cărora „în cazul în care

termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate, o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere", în cauză recurentul-reclamant necerând penalități.

În concluzie, pentru considerentele de mai sus, recursul este întemeiat, urmând ca sentința atacată să fie casată, iar acțiunea reclamantului să fie admisă, în sensul că se va aplica amenda de 20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu data de 21.06.2013 și până la data de 23.04.2014.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Rotaru Ștefan împotriva Sentinței nr.2920 din 2 octombrie 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată. Admite acțiunea formulată de reclamant.

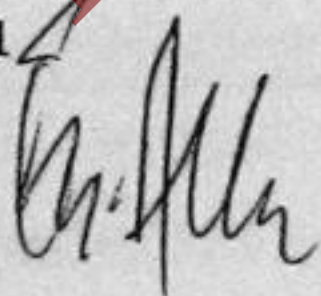
Aplică președintelui Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor o amendă de 20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu data de 21.06.2013, până la data de 23.04.2014.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 20 noiembrie 2014.

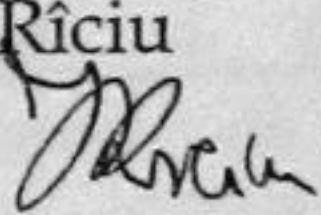
JUDECATOR,

Em.Albu

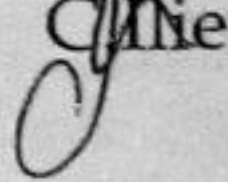
JUDECATOR,

I. Rîciu

JUDECATOR,

C. Ie

MAGISTRAT ASISTENT,

M. Cucu

